

Bir Dualık Simit

– SeyitAhmetUzun · 27 Nisan 2016

Sahnedede bir çocuk bankta oturmuş ağlamaktadır. Etrafında çiçekler vardır. Bir bahçede oturmaktadır.

Bir grup kadın/kız çocuğun yanından gülerek geçerler. Kimse çocuğun ağlamasıyla ilgilenmez.

Kadın/kız grubu sahneden çıktıktan sonra, annesinin elinden tutarak yürüyen on iki yaşlarında başörtülü bir kız çocuğu görünür. Kız çocuğun adı Meryem'dir.

Meryem, çocuğun ağladığını görünce durur. Meryem durunca annesi şaşkın şaşkın ona bakar:

-Ne oldu Meryem, niçin durdun?

Meryem, bankta ağlayan çocuğu gösterir.

-Anne bak bir çocuk ağlıyor.

-Ne yapabiliriz ki Meryem?

-Niçin ağladığını öğrenebiliriz.

Annesi, Meryem'in bu duyarlılığı karşısında etkilenir.

-Aferin sana kızım! Bir çocuğun gözyaşına duyarsız kalmaman çok güzeldir.

Çünkü ağlayan her çocuk insanlığın gözyaşındır. Ağlamayan, ağlamasını bilmeyen bütün insanların yerine dökülen gözyaşındır.

Meryem ağır adımlarla ağlayan çocuğun yanına gider. Çocuğun başı eğiktir. Elleriyle yüzünü kapatmıştır.

Meryem onun yanına varınca:

-Merhaba, der.

Ama çocuk ona ilk önce bakmaz. Meryem tekrar seslenir.

-Merhaba!

Çocuk ellerini indirir. Başını kaldırır. Gözleri yaşlıdır. Karşısında Meryem'i görünce üzüntülü bir sesle karşılık verir:

-Merhaba!

-Adın ne?

-Ali

-Niçin ağlıyorsun Ali?

Ali biraz sessiz kalır. Meryem'in yüzüne bakar. Onun yüzünde çocukluğun masumluğunu görür/hisseder. Duygularını paylaşır:

-Babam öldü. Annemden başka kimsem yok. O da çok hasta!

Ali'nin bu sözleri üzerine Meryem de ağlar.

-Ali çok üzüldüm. Allah rahmet eylesin.

O sırada başında simit tepsisi bulunan bir çocuk sahneye girer.

-Simit simiiit var sıcacık simitlerim var.

Meryem, simitçiye bakar. Onun yanına gider. Bir tane simit alır. Koşarak Ali'nin yanına gelir.

-Ali bu simidi alır mısın?

-Hayır istemem.

-Ama kabul etmezsen üzülürüm.

-Niçin?

-Çünkü insanlığın gözyaşına sessiz kalmış olurum da onun için.

Ali, Meryem'in ne demek istediğini tam anlamaz. Ama samimi olduğunu anlar. Simidi alır.

-Teşekkür ederim. Allah razı olsun.

Anne de çocukların yanına gelir. Yetim çocuğun saçlarını okşar.

Bu sırada fonda bir ayet ve hadisin anlamları okunmaktadır:

"O iman edenler ki, kendi canları çekmesine rağmen yemeği yoksula, yetime ve esire yedirirler. Biz, sizi Allah rızası için doyuruyoruz: sizden ne bir karşılık ne de bir teşekkür bekliyoruz." İnsan/8-9

"Bir kimse sırf Allah rızası için bir yetimin başını okşarsa, elinin dokunduğu her saç teline karşılık ona sevap vardır."

Fondaki ses bittiğinde Meryem, Ali'yi annesiyle tanıştırır:

-Anne bu Ali, Ali bu da annem Fatma...

Fatma Hanım tebessüm ederek Ali'ye bakar:

-Tanıştığımıza memnun oldum Ali.

-Ben de memnun oldum Fatma Teyze.

-Anne, Ali'nin babası ölmüş. Annesi de hasta, onlara yardım edebilir miyiz?

-Tabi ki yardım edebiliriz kızım! Allah yardım edenleri sever. Ve insanlığın gözyaşını dindirmek insanlık görevimizdir.

Ali sessizdir. Simitçi ise köşede başında simit tepsi ile durmaktadır.

-Anne ne mutlu Allah'ın sevdiği ve Allah'ı seven insanlara... Lütfen anne yardım edelim. Bizde Allah'ı sevenlerden olalım. Bu hafta öğrendiğim Maun süresi de bunu öğretiyordu.

-Tamam heyecanlanma kızım! Tabi ki yardım edeceğiz. Çünkü insanlığın gözyaşına sessiz kalanın insanlığı yoktur,dedikten sonra Ali'nin elinden tutar. Bir elinden Ali diğerinden ise Meryem tutmaktadır. Simitçi de yanlarına gelir. Dördü birlikte sahnenin önüne gelirler.

İnsanlığın gözyaşına sessiz kalmayalım, diyerek selam verirler.

Seyit Ahmet Uzun